

Diumenge 3 de durant l'any / C

Lectura primera

Ne 8,1-4a.5-6,8-10

Lectura del llibre de Nehemies

En aquells dies, el sacerdot Esdres portà el llibre de la Llei en presència del poble reunit a la plaça de davant la porta de les Aigües, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei.

Esdres, mestre de la Llei, estava dret dalt una tarima de fusta preparada expressament. Obrí el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominava tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdres beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit perquè la lectura fos entenedora.

El governador Nehemies, el sacerdot Esdres, mestre de la Llei, i els levites que exposaven al poble el sentit de la Llei, digueren a tota la gent: «La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor, el nostre Déu: no us entristiu ni ploreu», perquè tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Els digué, doncs: «Aneu-vos-en ara. Mengeu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res, que la diada d'avui es santa, dedicada a Déu, nostre Senyor. No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força.»

Salm responsorial

Sl 18,8.9.10.15 (R.: Jn 6,63b)

És perfecta la llei del Senyor,
i l'ànima hi descansa;
és ferm el que el Senyor disposa,
dóna seny als ignorants.

il·luminen els ulls. R.

R. Les vostres paraules, Senyor, són
esperit i són vida.

Venerar el Senyor és cosa santa,
es manté per sempre;
els determinis del Senyor són ben presos,
tots són justíssims. R.

Els preceptes del Senyor són planers,
omplen el cor de goig;
els manaments del Senyor són
transparentes,

Les paraules que em surten dels llavis
i els pensaments que el meu cor medita,
que us siguin agradables, Senyor,
penyal meu, redemptor meu. R.

Lectura segona

1Co 12,12-30

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts.

[Si el peu deia: «Com que no sóc mà, no sóc del cos», no per això ja no seria del cos. Si l'orella deia: «Com que no sóc ull, no sóc del cos», no per això ja no seria del cos. Si tot el cos fos ull, com podria escoltar? Si tot el cos fos orella, com podria olorar? De fet, però, Déu ha distribuït en el cos cadascun dels membres com li sembla. Si tots els membres es reduïssin a un de sol, on seria el cos? Per això els membres són molts, però el cos és un de sol. L'ull no pot dir a la mà: «No em fas cap falta.» Ni tampoc el cap als peus: «No em feu cap falta.» Ben al contrari: els membres del cos que semblen més delicats són els més indispensables, els que ens semblen menys nobles, els cobrim amb més honor, els que ens semblen menys decents, els tractem amb una decència que no necessiten els que ja són decents. Déu ha disposat el cos de tal manera que dóna més honor als membres que més en necessiten, perquè no hi hagi desacord en el cos, sinó que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres. Per això, quan un membre sofreix, sofreixen amb ell tots els altres, i quan un membre és elogiat, tots els altres s'alegren amb ell.]

Doncs bé, vosaltres sou cos de Crist i cadascun formeu els seus membres.

[Dins l'Església, Déu ha posat en primer lloc apòstols, en segon lloc profetes, en tercer lloc mestres, després els qui tenen poder d'obrar miracles, després els qui tenen la gràcia de donar la salut als malalts, d'ajudar els altres, de guiar-los, de parlar llenguatges misteriosos. No tothom ha de ser apòstol o profeta o mestre. No tothom ha d'obrar miracles, ha de tenir la gràcia de donar la salut als malalts, ha de ser capaç de parlar llenguatges misteriosos o ha de ser capaç d'interpretar-los.]

Evangelí

Lc 1,1-4.4,14-21

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmetieren de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneguis la solidesa de l'ensenyament que has rebut.

En aquell temps, Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió. Ensenyava a les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se'n anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplejà i trobà el passatge on hi ha escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per portar la bona nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor.» Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura.»